

Fehér dalok.

I.

Ne kérdjétek, mért szól lantom
Oly panaszos, síró hangon,
Arcom mért oly bús, beesett
S a szemeim mért könnyesek.

Minden elsírt, bús kicsi dal
Telve lelkeim foszlányival...
S a sápadt arc, a tört szemek
Sokat, sokat jelentenek.

II.

Arra tanítgatnak a vének nagy bölcsen,
Hogy drága időmet álmokkal ne töltssem,
Hogy ne legyek rabja csalfa délibábnak:
Délibáb s az álmok gyorsan tovaszállnak.
S a melyik föl nem vesz, csak csalogat csupán
Soha se is fussak olyan szekér után,
Ne hallgassak a szív, csak az ész szavára:
Dalnak, szerelemnek csalódás az ára.

Fogadom tanácsát a bölcs beszédeknek,
Káprázatos álmok többé meg nem ejtnek,
Csalfa délibábok majd nem hitegetnek:
Viselem robotját a való életnek.
S olyan lánynak nevét dalokba' se zengem,
Ki csak hiúságból tud szeretni engem...
S mig e bölcs tanácsot adom a szívemnek:
Arra ébredtem, hogy még jobban szeretlek!

III.

Ma még a vágy utánad él szívemben,
Ma még terólad álmodom,
Ma még neved szerelmi dalba' zengem
Fehér, jóságos angyalom.

Bolnap talán reményem összetörve,
Hideg dalóra ébredek
S csalódott szívem dallal mindörökre
Sírhatja tört szerelmemet!

Csura Miklós.
